

Hij: 'Ze is toen naar de slijter gefietst om twee flessen Pisang Ambon te kopen. En ik was ondertussen naar de sauna gegaan om bij te komen van die ruzie, me eens lekker te ontspannen. Terwijl Saskia halfdood in bed lag. De ambulance kwam maar net op tijd, ik was haar bijna kwijt. Pas de volgende dag werd ze in het ziekenhuis wakker op de intensive care: 20 december 2005. Dat was de gelukkigste dag in mijn leven. Ik had de film van haar dood al afgespeeld in mijn hoofd: de gang naar het mortuarium, de telefoontjes met familie en midden in het gesprek met de begrafenisondernemer opende ze haar ogen en glimlachte. Hemels. Ik zweefde naar het plafond van geluk.'

Saskia heeft een dagtaak aan haar ziekte. Ze gaat wekelijks naar de lithiumpoli en naar de verslavingsdeskundige en ze ontvangt een psychiatrisch verpleegkundige thuis die in korte gesprekjes een vinger aan de pols houdt. Als ze zich goed voelt, maakt ze een wandeling. Of ze probeert wat te schrijven. Ze hebben haar ziekte geaccepteerd. Na veel omzwervingen in de geestelijke gezondheidszorg, dat wel.

Hij 'We hebben een tijdje gedacht dat er genezing mogelijk was. Toen kwamen we zo'n kermisklant tegen die riep dat lithium zulke troep was. Nou, dat heeft Saskia een depressie van de zuiverste soort opgeleverd. Daarna heeft ze een tijdje een holistische psychiater gehad die de verkeerde medicijnen voorschreef en een onbetaalbaar uurtarief in rekening bracht. We vonden dat haar eigen psychiater te weinig tijd voor haar had. Maar daar zijn we nu terug.

'Er is geen genezing. Met medicatie en een beetje praten kun je er de scherpe kantjes vanaf halen, meer niet. Dat is moeilijk te accepteren. Voor ons, maar ook voor de buitenwereld. Sommige mensen blijven maar met goedbedoelde raadgevingen komen. Daarvan krijg ik het benauwd van. Dat kost je vriendschappen.'

Zij 'Ik ben veel vriendinnen kwijtgeraakt. Ze zijn teleurgesteld dat ik telkens terugval. Of ik heb ze beledigd in een manische periode en ze aanvaarden geen excuses. Gelukkig heb ik Bob. We houden van dezelfde dingen. We kunnen samen lachen om de Marx Brothers; simpele dingen. Wij hoeven geen kicks zoals vakanties naar wereldsteden als Rio de Janeiro of bijzondere oorden als IJsland. Wij gaan elk jaar naar hetzelfde plekje op vakantie in Bretagne.'

Hij: 'Elk jaar ligt de zee er hetzelfde bij. En elk jaar vinden we het weer even mooi. We hebben wel eens vrienden naar die plek gestuurd. Maar die vragen nadat de koffers zijn uitgepakt: wat gaan we doen? Nou, er is daar he-le-maal niets te doen. Wij kunnen eindeloos naar de sterren staren of naar de vlammetjes in het vuur of naar de zee. Hoe saaier ons leven is, des te beter. Dat is onze levensles.' _____

Over de omzwervingen van Bob en Saskia in de reguliere en alternatieve geestelijke gezondheidszorg, schreef Bob de Ruiter het boek *M'n vrouw kwijt* (Mets & Schilt; ISBN 9789053306673; 18 euro). Het eerste exemplaar wordt 27 februari aangeboden aan oud-minister van Volksgezondheid Els Borst. www.mijnvrouwkwijt.nl